

the PROM

a végzős bál

A nagy sikerű
Broadway-musical
alapján

fine
selection

SAUNDRA MITCHELL

BOB MARTIN, CHAD BEGUELIN és MATTHEW SKLAR

SAUNDRA MITCHELL

BOB MARTIN CHAD BEGUELIN
ÉS MATTHEW SKLAR

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Szeretlek, anyu!
Köszönöm, hogy nekem adtad a világot!
Saundra Mitchell

A *Broadway Score!* közread egy csevegést Dee Dee Allennel és Barry Glickmannel, amelyet új produkciójuk, az *Eleanor* díszletében forgattak.

Glickman és Allen meghívnak az Alliance Theatre belső szentélyébe, a színpalak mögé. Amerre nézek, mindenütt a musical kellékeit látom. Habszivacs fejeken acélszürke parókák és műfogsorok sorakoznak. Ezekre van szüksége Allennek Mrs. Roosevelttel szerepének megformálásához. FDR¹ kerekesszéke is természetesen ott van egy sarokban; ülésén egy (valódi) szivar és egy szemüveg (kellék) hever. A komoly téma ellenére a Drama Desk-nyertes Glickman és a Tony-díjas Allen remekül elszórakoztatják egymást – és minket.

BS!: Mit jelent a Broadway egyik dívája számára, hogy...

BG: Gondolom, ez a kérdés nekem szól, Dee Dee!

DA: Te csak ne told magad elé, szivi!

(Jót nevetünk, és újfogalmazzuk a kérdést.)

BS!: Mit jelent a Broadway két híressége számára, hogy együtt játszhatnak egy ilyen, *Eleanor*-formátumú produkcióban?

¹ Franklin Delano Roosevelt az USA 32. elnöke nevének rövidítése.

DA: Őszintén úgy érzem, hogy megváltoztatom az emberek életét. Te nem így vagy ezzel, Barry?

BG: Dehogynem! Arra jöttem rá, hogy nincs nagy különbség egy celeb és az Egyesült Államok elnöke között.

DA: Mire tündőbajt kapok a második felvonásban, a legszőrösszívűbb nézők is felállva tapsolnak.

BG: És térdig gázolnak a zsebkendőkben! Ha a közönség nem mélyen elszomorodva hagyja el a nézőteret, rossz munkát végeztünk.

DA: Hatalom ez, a szó legszorosabb értelmében.

BG: Ne beszéljünk most egy bizonyos darabról, aminek hatalmában állt tönkretenni egy producert, egy popsztárt és egy képregényhőst! A nagyobb hatalommal ugyanis nagyobb felelősség jár.

DA: Azt hiszem, mi elég nagyok vagyunk, hogy megbirkózzunk a dologgal.

Ha *FDR* még élne, nem állna ki mellette

...Dee Dee Allen ugyanolyan hátborzongatóan szállja meg Eleanor Rooseveltné figuráját, ahogyan a démon Annabelle babát az azonos című horrorszériában, csak épp ormótlanabbul. Allen nem bemutatja a közönségnek a first lady lelkes ténykedését, hanem lenyomja a torkán. Molotov-koktél ez, amelynek alapanyaga a szirupba áztatott és meggyújtott amerikai lobogó.

Az ember azt hinné, hogy Allen idétlen, ízetlen bohózkodásával szemben Glickman visszafogottabb. Nos, nem így van. Glickman *FDR*-e vérforralóan félreértett szerepfelfogás; ennél bántóbbat és idegesítőbbet nem is vetett a balsors a jelen kritika szerzője elé. Az öregedő színészben szikrányi sincs meg a volt elnök lendületéből és agyafúrtságából. Közép-atlanti kiejtéssel próbálkozik, ebéli kísérlete azonban szánalmasan nevetséges, amennyiben valahol New Jersey-től nyugatra beszélnek így.

Aki jegyvásárláson gondolkodik, tegyen magának egy szívességet. Szerezzen be inkább tüdőbajt! Az se lenne semmi, de még mindig jobb, mint végigszenvedni Eleanor lassú haláltusáját.

1. Edgewater, Indiana

Emma

Intés önmagamhoz: ne legyél leszbikus Indianában!

Valójában az egész világhoz intézhetem ezt az intést. Én ugyanis Indianában vagyok az, és csodák csodája, szívás az egész.

Előbb kürtöltem ki a neten, mint ahogy a szüleimmel közöltem. A saját YouTube-csatornámon, azaz az *Emma éneken*. Gitárkísérettel teszem, és az aktuális slágerekkel csalom magamhoz a jónépet. Azzal szerzem meg a legtöbb kommentet, ha ismerősek a dalaim. Tetszik ez nekem. Nincs sok barátom, ezért a digitális hellók enyhítik magányomat.

Nem pályázom sikerre, szó sincs erről. Először is az ilyesmi soha nem működik. Másodszor megijeszt a hírnév gondolata. Máris úgy érzem, hogy többet tudnak rólam a kelletténél. Természetesen azért, mert így is van. Elég egy nyelvbtlás, és a titok nem titok többé.

A következő történt, éspedig a gimi első évét megelőző nyáron.

Hogy hogyan néztem ki? Nos, félszeg kisegér voltam. Vastag kerekes szemüvegem bagolyszerű külsőt kölcsönzött nekem. A Szőlőskert nevű felekezet ifjúsági táborában üdültem. A modern új felekezetek

közé tartoztak, akik adnak a márkaépítésre, és ahol az ifjúság lelkesze dobokkal szerelkezik fel. Meg is orroltak rájuk az Első Lutheránusok, a Szabad Baptista Misszió, egyáltalán Edgewater valamennyi hagyományos egyháza. Korábban csak efféle szirupos szövegeket írtak ki a logóikra: „Mi hiányzik Krisztus Egyházából? Te!” A Szőlőskert feltűnésével azonban mind bevadultak.

Az összes tini mégis oda akart átiratkozni. Lázadás felsőfokon? „Nem, anyu, én a menő templomba akarok járni, ahol nem akadnak ki, ha farmer van rajtam a mise alatt.” És persze azzal is, hogy a lerobbant imaházakban rendezett felekezeti ifjúsági zsúrokat, ahol puncs és sütemény kapható, szabadtéri megapiknikek váltották fel, igaz, továbbra is pocsek étkekkel, mert a papi kaja az papi kaja.

Ezért van az én tányéromon is grillszósszal leöntött mini húsgombóc. Túl sok rémtörténetet hallottam holmi burgonyasalátákról, tojássalátákról, makarónisalátákról, gyakorlatilag az összes majonézes salátaféleségről. Azt is olvastam, hogy a bébisárgarépa megkopaszott, klórban áztatott, kiszuperált répa, úgyhogy szintén a tiltólistámra kerülnek.

Egy gőzölgő, forró húsgombóccal teli fazék nem éppen nyári eleddel (hacsak nem, mondjuk, Svédországban), de legalább nem árt, ami benne van. Jókorá adagot a tányéromra pakoltam, és most az a gondom, hogyan ehetem meg az egészet anélkül, hogy összemaszatoljam magam. Az efféle nem nyiszatolható fel műanyag késsel-villával, márpedig nekem az van a kezemben.

Hosszú sor áll az ételasztalok előtt, de semmi kedvem végigállni a kanálért. Arra sincs gusztusom, hogy felhívjam magamra a figyelmet, és a sor elé tolakodjak „csak egy kanalat veszek el” felkiáltással. Még a legvonzóbb emberpéldányoknak sem nézik el egy ilyen svédasztalos-nyiszatolós gyülekezeti pikniken, hogy mások elé tolják

magukat, én pedig minden szépségem ellenére is rém esetlen vagyok.

Amúgy meg, ki eszik kanállal húsgombócot? Húsgombóc Kana-lázó: nem az első gúnynév lenne, amit rám ragasztanak, de a dolgok jelenlegi állása szerint mindenképpen a legrosszabb.

Jelzem, nem a legrosszabb. Erről azonban később.

Ott téblábolok hát, és próbálom nindzsa módra eltüntetni az ételt, amikor meglátom Őt. Hullámos, aranybarna haj, bronzbarna bőr, barna szempár. Ahogy észrevesz, megáll. Megállok én is, és megáll az egész világ. Valószínűleg a teljes univerzum; nem értek a fizikai hát-térhez.

Varázslat lehet, semmi más, mert abban a pillanatban, amikor Alyssa Greene rám néz, istennővé lényegül át. Káprázatos, kedves, okos, vicces istennővé. Hirtelen meg szeretném ízlelni azt a csillogó ajakfényt a száján.

Hát, skacok, nem lep meg, hogy ilyen váratlanul rákattantam Alyssa Greene-re. Mindig is a lányokat szerettem. Már kiskoromban is. Hatodikban belezúgtam Madisonbe, a *Nekem aztán mondhatod* hősnőjébe. Mostanra kifejlett leszbikus tinivé növekedtem. (Tisztá-talan) gondolatokat melengettem Ariana Grandéről, és az az érzésem, amennyiben találkozhatnék Lara Jeannel, *A fiúknak, akiket valaha sze-rettem* főhősével, rá tudnám venni, hogy készítse el a folytatást, *A lá-nyoknak, akik elfeledtették a fiúkat* címmel.

Mégis meglep, amikor Alyssa átnyúl az asztal fölött, és hatalmas hurkapálcát nyom a kezembe.

– Egyedül ez működik – mondja vakító mosollyal.

Nem a kedvessége lep meg, hanem hogy észrevett. Hogy valami-ért felfigyelt rám a legszebb lány, aki valaha is járt a földön. A meg-lepetések azonban nem érnek véget, mert megérinti a kezemet. Ott

marad mellettem, én pedig egyik húsgombócot a másik után nyársalom fel. Egyet ő is leeszik a hurkapálcáról. Ezen a szent helyen, a gyülekezeti pikniken, mindenki szeme láttára!

A gyepen az emberek babzsákokat dobálnak egy lejtős táblára. A hangszórókból keresztény rock bömböl, egyenesen Zak tiszteletes iPhone-jának lejátszási listájáról. Az ég makulátlanul, sugárzóan felhőtlen, mikor Alyssa Greene bepötyögi a számát a telefonomba. Aztán megkér, küldjek neki SMS-t, hogy neki is meglegyen a számom.

Még az éjjel felvettem az *Emma énekelte* egy TSwift-dalt. Anynyira elragadt a képzeletem vattacukros álmaimba, hogy közhírré tettem: első látásra beleszerettem egy gyönyörű lányba. Mindenféle fenntartás nélkül. Feltettem a posztot, kaptam érte egy lájkot. Ezzel tértem nyugovóra.

Anyám ébresztett fel.

Nem kétlem, hogy egyszer még büszke leszek a történteekre, ő azonban az orrom alá tette a YouTube-posztom kinyomtatott szövegét.

– Mi ez? – rivallt rám.

– Nem tudom. – Ez volt minden, ami telt tőlem, mivel tényleg nem tudtam.

– Nem erre neveltünk! – rikácsolta.

– Hanem mire? – A szó szoros értelmében fuldokoltam a majd' az orromba feldugott papírostól.

Anyám fölém magasodott az összes – egyébként nem túl imponáló – öt láb négy hüvelykes magasságával.

– Pontosan tudod, miről beszélek, Emma!

Nem tudtam! Hát nem arra neveltek, hogy énekeljek a net közönségének? Hogy posztoljam a fotómat abban a szuper lazacrózsaszín pizsiben, amit a nagytól kaptam karácsonyra?

Őszintén szólva, pár másodperc múlva átvette az uralmat régi önmagamam. Szó mi szó, éjszaka feltettem egy szégyentelen ömlengést egy lányról, akitől mályvacukrokkal megtűzdelt hurkapálcát kaptam. Amihez jómagam Taylor Swift dalának (*A mi dalunk*) tűrhető felvételét adtam hozzá.

Valaki felneszelt a posztra a mi kis városunkban, és mivel piszkálta a begyét, nyomban mozgósította anyámat. (Anyám úgy printelte ki a profilomat, mint egy mirelit tészta főzési útmutatóját. Semmiképpen nem maga nyomozott utánam.)

A jelen felfedezés túlságosan megdöbbenett ahhoz, hogy megjedjek a szüleimtől. Pedig tudtam róluk, hogy emberemlékezet óta olyan felekezethez tartoznak, amelyik gyűlöli a melegeket. Ők maguk túl pallérozottak voltak ahhoz, hogy nyíltan fenekedjenek ellenük. Botozul beleegyezésnek vettem a hallgatásukat. Nem kerteltem hát most sem. Mint kiderült, rosszul tettem.

– Kedvelem őt – mondtam.

– Nos, hagyj fel vele! – csattant fel, mintha bizony ki tudnám irítani a melegeket a föld színéről, mint a Netflix. – Ebben a házban, az én fedelem alatt szó sem lehet ilyenről!

Ha ez a sztori a YouTube-os tyúkhúsleves receptekre hajazna, azt mondanám, hogy igen, egy darabig nehéz volt a szüleimmel. Végül azonban eszükbe jutott, hogy egyetlen gyermekük vagyok, a szemük fénye, akit feltétel nélkül szeretnek. Csatlakoztak a PFLAG²-hez, és kínos feliratú pólókban feszítettek a pride-felvonulásokon, mint például: FREE HUG ANYÁTÓL, FREE HUG APUTÓL. Hazavihetem a barátnőmet, akit idővel már nem annak neveztek.

Bocs, hogy nem locsolom levessel a lelketeket!

² Az USA-ban alakult PFLAG szervezet jelentése: Parents, Families and Friends of Lesbians and Gay's azaz Szülők, Családok és Barátok a Homoszexuálisokért.

Az én szüleim ugyanis hetekig vitatkoztak a megoldásról: mi legyen, átnevelő tábor vagy kitagadás. Végül az utóbbi mellett döntöttek. Magammal vihettem a gitáromat és a tankönyveimet, de elvették a kulcsom, és kirúgtak. Minden más ingóságomat, amint hallom, vagy elégették, vagy elajándékozták: a laptopomat és a dobozt, amibe hatéves korom óta gyűjtöttem a születésnapj üdvözlőkártyákat. Színpadias, ugye? Szép pár.

Most tehát a nagymamámnál lakom, két házzal odébb, mint a szüleim. A gimiben egyedül én vállaltam föl a másságomat. Szerencsére megtarthattam a YouTube-csatornámat.

Közönséges és harsány, amivel sosem leszek igazán népszerű. Mégis vannak követőim, és az ő reakcióikra úgy figyelek, mintha a barátaim lennének. Rokon lelkű melegek. Szükségem van rájuk. Annyira, hogy mindet magaménak akarom, akár a foltvarrásos Pokémon táskákat.

Vannak helyek, ahol nem vetik meg azt, aki nem titkolja a nemi érdeklődését. New York, San Francisco... nem valóságosak a számomra, mérhetetlenül távoliak. Indiana nem tartozik közéjük. Azt tanácsolom ezért, ha rajtatok áll, ne legyetek melegek ebben az államban.

Nem számíthattok itt másra, mint szívfájdalomra.

2. Edgewater, Indiana

Alyssa

Valószínűleg sosem jártatok itt, ezért hadd bocsássam előre, Indiana gyönyörű hely.

Néha a hold akkora erővel ragyog át a felhőkön éjszakánként, hogy az ég gyöngyházfények selymébe öltözik. Hajnali ötkor kelek az iskolakezdéshez, ilyenkor az utakat is ezüstös köd borítja. Közvetlenül napkelte előtt, mikor az iskolabusz balra fordul az 550-es állami úton, minden lila színt ölt, ami levendulakékre, majd rózsaszínre vált át.

Nyaranta rengeteg a szentjánosbogár. Van egy tó az erdőben, ami olyan tiszta, hogy úszni lehet benne. A kerítés mentén földiszeder és málna nő, az ember degeszre tömheti velük a hasát. Ősszel aztán gyönyörködhetnek a színek tobzódásában, és saját almát ehettek a gyümölcsösötökből. Kóstoltatok már forrón gőzölgő almáspitét? Pokoli jó!

A telünk nagyjából olyan, amelyet a karácsonyi üdvözlőlapon látni. A lankákat fehér hótakaró borítja. Zizegve hull a hó, és az éjszakák olyan sötétek, hogy jól kivehető a Tejút. A legtisztább napokon a

mezők a végtelenbe nyúlnak. Az ezüstös, csillogó földeket a horizont jeges kékje zárja le.

Indiana kisvárosairól, július negyedik ünnepségeiről és kosárlabdameccseiről nevezetes. Na, abból aztán van elég! Több is a kelletténél. Valóságos államvallás ez. Aki úgy végzi el a gimit, hogy nem lesz közben az Indiana Egyetem Hoosiers vagy a Purdue Boilermakers nevű csapatának szurkolója, azt élete végéig balféknek könyvelik el.

(Kivétel a Fighting Irish női kosárlabdacsapata. A Notre Dame-ot is lehet szeretni, de az már gyanús kisé.)

Az iskolai brancsnak, a James Madison Golden Weevilsnek drukkolni kulcsszerepet játszik a helybeliek életében. Erről szólnak az osztálytalálkozóok, és nem a futballról. A focicsapat hátulról a harmadik az államban; halott számunkra.

Az osztálytalálkozókon, az iskolabálokon, a szurkoló gyűléseken, a játékonysági sütemény- és csomagolópapír-vásárokon, a vödörnyi dobozokba öntött ízesített popcornárúsításon, mindenütt a kosarasokat ajnározzák. Éljen a Golden Weevils!

A kosárlabdacsapat az oka a báljegyek szigorú korlátozásának. A felsős, alsós és előkészítő sportolók száma (azaz összesen három tétellel) százötven főre rúg. Vegyük ehhez hozzá a báli partnereket, az már háromszáz. A tűzoltóparancsnok szerint maximum négyszázan férnek el a bálteremben.

Amerika Eljövendő Hagyományőrzői tehát felállították a jegyárú-sító asztalaikat a Bajnokok Csarnokában (azaz a bejárati folyosón, ahol a díjak vitrinjei sorakoznak). Háromfélét árulnak:

1. Szigorúan készpénzes tánc. Tesznek az anyai könnyektől öntözött csekkekre.

2. Jegyek. A gimnázium egyetlen olyan tanulója tervezte őket, aki ért a Photoshop használatához. (Mármint hogy igazán ért. Az Instába mindenki be tud szivárogni. A baj a szöveggel van. Olyan ez, mintha egy alreddit betűméretezést kapott volna, és Papyrust meg Comic Sans-t köpdösne magából.)
3. Lista. Ide kell feliratkoznunk saját nevünkkel és a partnerével. Szinglik nem kaphatnak jegyet a bálba. A lista dolgát alaposan meghányjuk-vetjük a barátnőmmel.

Végzősök vagyunk, ez az utolsó esélyünk. Bevallom, piszkosul szeretnék vele táncolni a kartonpapír hold és az alufóliás csillagok alatt! Szeretnék fura mogyoróbarna szemébe nézni, ami hol kékre, hol zöldesre vált át, az öltözékétől függően. Át akarom karolni, hadd tűnjön el a világ körülöttünk!

Csak hogy nem tűnik el.

Itt aztán nem. Ahol anyám fixíroz kettőnket guvadt szemmel.

Tisztázzuk mindjárt: nem szégyellem, hogy leszbikus vagyok. Imádom a szerelmet és a barátnőmet! Imádom csendes sugdolózásainkat és titkos csókjainkat. Imádom hozzábújni nagymamája furán bársonyos hatású kanapéján, és filmeket nézni, mialatt nyugatról érkező eső veri az ablakot. Imádom, hogy a kezünk pontosan ugyanolyan méretű, az ő lábfeje kisebb, a lábujjai viszont hosszabbak az átlagnál. De még jobban imádom, ha énekel. Annyira, hogy szinte fáj; mintha egy kéz addig préselné a szívem, amíg gyémánttá nem jegecesedik.

Emma fel-felfénylik, akár egy szentjánosbogár, mert barna haja aranyárgába hajlik, a kék szeme meg szinte zöld. Mikor leveszi a szemüvegét, szeretem orromat az övéhez nyomni, és mélyen a

szemébe nézni. Ilyenkor felnevet és elpirul; arca és szája hirtelen ki-pirosodik. Nehéz csak suttognom a szerelmünkről, ahelyett, hogy az egekbe kiáltanám.

A baj csak az, hogy anyám nem áll készen a hírre. Sérülékeny újabban, egész pontosan, amióta apám elhagyta. Könnyen ment neki. Csak fogta a sporttáskáját, és ellejtett az éjszakába. Új családot alapított, már mielőtt elment, amikor a féltestvérem megszületett.

Anyu azóta légmentes buborékban él. Azt gondolja, ha gyakrabban jár templomba, többet imádkozik, alaposabban kitakarít; ha lefogy húsz fontot, jól nevel engem; ha végre eltalálja a serpenyős rostélyos receptjét, amit még az anyósától kapott, apu visszajön. Mikor erről beszél, felszikkázik a szeme, mint a transzformátor, amelyikbe belecsapott a villám. Ilyenkor mindent kiad magából, azon melegében, hadarva, vég nélkül.

Ez a szenvedély azzal jár, hogy mintaszerűen kell viselkednem. Jelese tanulnom, csupa emelt szintű tantárgyat, hogy a tanulmányi átlagom elérje a maximális 4.0-s pontszámot. Minden bejelölt egyetemnek előre fel kell vennie. Muszáj a vasárnapi iskolán is tanítanom. A gyerekeim kézműves alkotásai pedig majd olyan jól sikerülnek, hogy megíratják a szüleiket.

A diákbizottság elnöke viszont azért lettem, mert én is úgy akartam. Mert azt hittem, meg tudom változtatni, ami változtatásra szorul, és meg kell támogatnom, aminek erre van szüksége. Ennek ellenére orgonalila, térdig érő, spagettipántos ruhában kell a bálba mennem, aminek az árát anyu heti hatvanórás, egy álló hónapig tartó túlmunkával teremtette elő. A ruhaderekat Swarovski kristályok díszítik. Swarovski. Kristályok.

Hogy miért? Nos, a maga részéről ő a szülői munkaközösség elnöke (a tőkélýnél, ugyebár, nem adhatja alább). Ők gardírozzák a

bál vendégeit. Ez az év is tökéletes lesz tehát, ahogyan én is báli ruhámban, szmokingos fiú kísérembe karolva.

Bármilyen fiú megteszi. Anyu nem tudja, ki légyen ő, noha természetesen vannak ötletei. Ott van például Paolo, a cserediák, aki a mi gyülekezetünkbe jár. Hús-vér másodéves, és pont úgy fest, mint a tévésorozatok másodévesei: izmos, kigyúrt, fess, aki bennfentes csípőringással vonul. Tévedés ne essék, szexi srác. Csak éppen a kórusvezetőnkkel heteg titokban, de erről, csitt, egy szót se!

A lényeg az, hogy anyám buborékja a szétpattanás határán áll. Mintaanyának képzelet magát, noha hazudik, úgy önmagának, mint a világnak. Bármely percben ráomolhat az egész építmény. A varázslat oda, és rakhatom őt újra darabjaiból.

Nem én akarom rámérni a döntő csapást. Ezért próbálom átbeszélni a problémát a barátnőmmel (veszekedés helyett). Egyetlen varázslatos éjszakára lenne szüksége, ahogyan nekem is. Csakhogy az Indiana állambeli Edgewaterben lakunk. Ezért ha partnernek jelöljük be egymást a báli listán, az több, mintha két jegyet váltanánk a tornaterembe.

Emma mindenkinél jobban érti, mi az ábra. A szülei hetente járnak templomba. Ugyanabban a padban ülnek, mint az én felmenőim. Ugyanazok a rideg arcok merednek a szószék fölötti ablakban trónoló festett üveg Úrra, aki lábához gyűjti báránkyáit, s a haja majdnem aranyszínű, mikor átsüt rajta a napfény.

Apu elment. Anyu álomvilágban él, ahol táncosa karján ringhat népszerű slágerek dallamára. Ha én mindennek ellenére hajlandó vagyok elmenni a bálba, az nem egyszerűen arról szól, hogy veszek egy fűzőt, és báli ruhát öltök. Ez esetben arról is döntenem kell, hogy eljátszom-e a tökéletes mintalány szerepét, vagy ripityára verem anyámat egy baseballütővel.

Mindennek ellenére én is szeretnék szabadon szárnyalni Emma karján, és vele csókolózni egy diszkóból kölcsönvett lámpa csillogó fényénél. Ezt beszéljük át újra meg újra, de nem veszekszünk. Az kéne még csak! Tavasz van, és Indiana újra gyönyörű! A kék ég, a bimbózó körtefák, a nap felé kis zöld hajtásaikat növesztő tulipánok mind arra ösztönöznek, hogy igent mondjak. Igen, hajlok az igenre! Majd meglátjuk.

3. Többet ésszel

Emma

Száz dollár van a zsebemben, de egyelőre nem megyek oda a jegyárúsító asztalhoz.

Nem férek oda. Nick Leavel produkálja magát a Bajnokok Csarnokában. Állva nézzük, főként mert itt van a gimi bejárata, de meg azért is, mert a) bárki, akinek kedves az élete, nem mer a lépcsőre b) vagy a jegyárúsító asztalra ülni.

Izgalom fut végig a véletlenszerűen összeverődött nézőközönségen. Nick egy csomó egyetemistát hozott magával. Transzparenszet fognak szorosan a mellkasukhoz, és (úgy sejtem) benzinkutakról elorozott szegfű van a fogaik között. Nick a napszemüvegével, feliratos egyendzsekijével és a világ legtisztábbra suvickolt cipőjével felszerelve szájába veszi két ujját, és jó hangosan füttyent egyet.

A Bajnokok Csarnokában minden szem rászégeződik. Ő meg, nem viccelek, körbehordozza tekintetét nyáján, hogy dicsősége kellő fénnel ragyogjon. Nem elég, hogy az egész gimi szeme láttára hívja bálba Kaylee Brookst, lovagi gesztusának meg kell adni a módját. Ha valaki a Golden Weevils sztár középcsatára, ki kell tennie magáért.

– Kaylee! – mondja, és megfogja a lány mindkét kezét. Ahogy körbependeríti, karjuk nevetségesen összeakad, ő azonban nem vesz róla tudomást. Fényes lakkcipője nyikorogva fordul a járólapokon a mutatvány közben, miközben térdre ereszkedik. Felpillant, de nem szól.

Ehelyett biccent a fejével, mire az elsős kosarascapat félkörívet formál. Tutira begyakorolták az egészet. A kíséret tagjai Kaylee lába elé ejtik a szegfüket. Ezután egy emberként elfordítják a transzparenseket.

Egyfelől meghat ennyi igyekezet és a jelenetet eltöltő érzelmeség. Másfelől legyünk realisták: egy tucat tizedikes szerencsétlenkedik holmi transzparensekkel. Mintha harmadikosok lennének, és a virágfakadásra ösztönző darabot adnának elő, pedig az egészre egy gimi folyosóján kerül sor. A megsárgult *Just say no* banda transzparense előtt. Röhejes az egész, mégis visszafogom a jókedvet.

– Kaylee! – mondja az első csapattárs, a transzparenst magasba tartva. Tele van írva, Nick azonban a gyengébbek kedvéért felolvasa. A szó szoros értelmében hátrapillant a válla fölött, hogy meggyőződjön róla, jó helyen jár-e.

Kaylee mindkét kezét megragadva így szól hozzá:

– Leányzó! – mondja, akár egy DJ valami késő éjszakáig nyúló buliban. – Elsős korunk óta mind erre a pillanatra vártunk. Tudod, hogy támadójátékos vagyok, de magányos legelől lenni.

A szemem forgatom, akkora hévvel, hogy belefájdul. Hadd tegyem hozzá a pontosság kedvéért, hogy ez az aranylábú csodacsatár a legfehérebb srác a mi jobbára fehérekből álló iskolánkban. Világosbarna hajával, vizeskék szemével ő a legmagasabb, leghabosabb tejesüveg Dél-Indianában. Kaylee oly hálásan lefetyeli fel ezt a tejet, mint egy kóbor macska.

Lehull a következő transzparens. A lépcső körül téblábolok, mert ugyan kíváncsi vagyok a fejleményekre, de nem kívánok a szájtáti népség közé keveredni. A hátizsákom szíját rendezgetve hirtelen összeborzongok. Nem a hidegtől vagy a túlzott cinizmustól, hanem Tőle.

Alyssa közelsége egész testemet megbizsergeti. Minden egyes porcikámat! Nem áll túl közel hozzám, mivel senki nem tud a kettőnk dolgáról. Annyira mégis közel, hogy magamba szívhatom hajának kókuszolaj és kézkrémének dús vaníliaillatát. Hogy ízlelni sem lenne utolsó? De nem ám!

Mikor Nick már a harmadik transzparensről olvas – „Aztán történt valami, leányzó, ami megváltoztatta az életemet” –, Alyssa odasúgja:

– Sajnálod, hogy mi nem csinálunk ilyent?

– Ugyan, miért sajnálnám? – kenek mosolyt a képemre. – Mit is akarhatnék? Jambikus verselésű szonetteket?

Ujjai megcirógatják hátul a karomat.

– Tudod, hogy értem.

Bőre selymes tapintású, ahogy hozzám ér. Legszívesebben hozzábújnék, nyaka meleg hajlatába fúrnám az arcomat. Hogy szeretnék én is féltérdre ereszkedni előtte, vagy írni egy dalt a számára, és elénekelni a gimi erkélyéről! Igazán jó lenne, de könnyebb gúnyolódni, amikor savanyú a szőlő. Szívesen udvarolnék én is teljes gözzel, Alyssa azonban nem engedi. Akkor pedig hagyjuk.

Lopva hátrapillantok, nem hallja-e meg valaki.

– Csak veled szeretnék a bálba menni – mondom.

– Van egy ötletem – jegyzi meg, mint aki Hawkins dirivel tárgyal a végzősök sulin kívül rendezendő ballagási bankettjéről. Azt hittem, ezt már kitárgyaltuk, de nem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ideje lehúzni a redőnyt, és lehűteni sokat tűrt szívemet. Szándékosan Nicket és Szegfű Revüjét bámulom, miközben tele a fejem fehér románcukkal, ami nekik nyilván nem tetszene.

Szó mi szó, Kaylee ugrándozik örömeiben, és csubbakkasan hörög, mielőtt igent mondana. Nick, úgy látszik, vevő erre. Kaylee mögött legjobb barátnője, Shelby örvendezik. Valószínűleg csak megjátssza, mert ahogy Nickre néz, lerí a képéről a sárga irigység.

Ehhez hasonlót épp eleget láttunk a YouTube-on, csak most sokkal gyatrább minőségben. Nick és a sleppje meg se próbálja emelni a színvonalat. Minek is, mikor mindenki úgy emlékezik majd erre a jelenetre, mintha egy kultmozi epizódja lenne. Tény és való, sűrűn elő is fordul hasonló a filmekben... már a szereplők életében.

Nem akarom, hogy Alyssa kiérezze válaszból a csalódást, noha nem lehetetlen.

– Halljuk akkor! – nyögöm ki elszoruló torokkal.

– Együtt megyünk, de iratkozzunk fel ma külön – veti fel diplomatikusan. – Hozzá kell szoktatnom anyámat a gondolathoz. Lasan majd csak megbékél.

Kis híján én is felhördülök, mint Csubakka, ami nem túl megnyerő.

– Mi a különbség aközött, hogy ma mondod meg, és hogy három hónap múlva? – nézek rá.

– Egyelőre nem áll rá készen. Tudod, hogy mindenütt vannak kémei. Ha együtt veszünk jegyet, azelőtt értesül róla, hogy hazaérek. Megfelelőképpen kell neki beadni, ami időbe kerül.

Az érvelés logikus és cáfolhatatlan. Minél később veszünk jegyet, annál nagyobb az esélye, hogy elfogy. Mivel egyikünk sem a James Madison gimi és a Golden Weevil sztárja számunkra érdektelen karján lebben a bálba, aki időt nyer, életet nyer.